

Sygn. akt III CNP 13/09

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. i S. małżonków R.
przy uczestnictwie A.T., [...]
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2009 r.,
na skutek skargi uczestnika A.T.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W sprawie o zasiedzenie nieruchomości, postanowieniem z dnia 3 lipca 2007 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestnika A.T. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 listopada 2006 r.

Uczestnik zaskarżył orzeczenie Sądu Okręgowego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Z akt sprawy wynika, że skarżący nie wniósł skargi kasacyjnej od orzeczenia Sądu drugiej instancji, choć była ona dopuszczalna (art. 519¹ § 1 k.p.c.). W związku z tym jest oczywiste, że zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych było możliwe. Warunki dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, przewidziane w art. 424¹ § 1 k.p.c., nie zostały zatem spełnione (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07, OSNC-ZD 2008, nr D, poz. 107).

Na marginesie należy zauważyć, że we wniesionej skardze błędnie zostały oznaczone strony postępowania, tj. A.T. jest uczestnikiem postępowania, a nie powodem, a J. i S.R. są wnioskodawcami, a nie pozwanymi. Poza tym zaskarżone orzeczenia nie jest – jak twierdzi skarżący – wyrokiem, lecz postanowieniem.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku z art. 424⁵ 1 pkt 5 k.p.c.).